Mizah

Bizde Demokrasi Yok Diyenlere:

İktidarlı — O mâhiler ki derya içredir, deryayı bilmezler!

FIKRALAR

Eski nükteler:

Hüküm

İkinci Sultan Selim devri âlimlerinden İvaz Efendi, İstanbul Kadısı idi.

Bir gün kendisine genç bir adam müracaat etti:

— Efendim, dedi. Çok sevdiğim bir cariyem vardı. İki gün evvel ona kızdım, bir esirciye sattım. Fakat, şimdi pişman oldum. Esirciye gittim, yalvardım, yakardım, bir türlü cariyemi iade etmiyor. Ne olursa sizden olur, bana bir çare bulunuz.

Diye ayaklarına kapandı, hüngür hüngür ağlamağa başladı.

İvaz Efendi, gencin haline acıdı. Bir muhzır gönderdi, esirciyi celbetti. Evvelâ tatlılıkla onu iknaa çalıştı, baktı: esirci katiyyen yanaşmıyor. O zaman hilei şer'iyeye müracaat etti:

Delikanlıya:

— Sen, dedi. Şayet söylediğin kadar o cariyeyi seviyorsan, kalk oyna!

Delikanlı hemen ayağa fırladı, şıkır şıkır oynadı. İvaz Efendi bu sefer de esirciye döndü:

— Kalk sen de oyna!

Esirci itiraz etti:

— Ben deli miyim ki oynıyayım! dedi.

O zaman İvaz Efendi hükmü bastı:

— Demek ki, dedi. Bu genç delidir. Bir delinin alış veriş etmesi sahih değildir. Haltetme, cariyeyi ver, paranı al!

Düşen tarih

17 inci asırda Osmanlı İmparatorluğu bir sürü ihtilâle sahne olmuştur.

Bu, yüzyılın ortalarına doğru, İstanbulda çıkan bir Yeniçeri ihtilâli sırasında da eski sadrazam devrilmiş, yerine Zurnacı Mustafa Paşa sadrazamlığa getirilmişti. Fakat, talihsiz Zurnacı Mustafa Paşa, sade bir saat sadrazamlıkta kalabilmiş ve bu arada da yaptığı tek iş, Defterdarlığa Karaköz Mehmet Ağayı getirmek olmuştu.

Devrin zarifleri, bu hâdiseye mim koymuşlar ve hemen ebcet hesabiyle şu tarihi düşürmüşlerdi:

«Çalacak zurnasını çıktı cebinden Karagöz!»

Teklif

Genç bir delikanlı sinema basladıktan sonra içeriye girdi. Gözleri karanlığa alıştıktan sonra, etrafına göz gezdirdi: Sinemanın orta sırasında bir delikanlıyla bir kız, birbirlerine sarılmışlardı.

Sinemaya sonra gelen delikanlı, bu çifte yaklaştı, kıza sarılmış delikanlının omuzuna vurdu; nazikâne bir tavırla:

— Rica ederim, dedi. Siz biraz öteki iskemleye geçiniz de buraya ben oturayım!

Hoşlanmak

Bayan Süreyya Ağaloğlu'nun, üst dudağı, hafifçe tüylüdür.

Geçen akşam, Tokatlıyana uğramıştı. Bir ahbabını gördü, masasına yaklaştı. Hemen ayağa kalktılar, ona yer gösterdiler. Masada, çok genç de bir kız vardı. Süreyya Ağaloğluna onu prazante ettiler. Süreyya Ağaoğlu, o canlı hareketleriyle, bir kaç dakika içinde bir çok mevzulara temas etti, masadakileri âdeta büyüledi. Beş dakika sonra da, kalktı, gitti.

Genç kız, ona hayran olmuştu:

Arkasından uzun uzun baktı:

— Doğrusu, dedi. Çok hoşuma gitti.

Masada bulunan Ercümend Ekrem:

— Elbette hoşuna gider, dedi. Erkeğe benziyor!

Lâf

Sait Kesler, Gazeteciler Cemiyetinde yemek yiyordu. Masasında bulunan arkadaşları, gazetecilerin sarı kartlarının ne işe yaradığını birbirlerine anlatıyorlardı.

Biri:

— Haydi, tramvaya, otobüse bedava biniyoruz. Fakat, şehir içerisinde başka ne işimize yarıyor?

Diye sordu. Sait Kesler lâfa karıştı:

— Stadyomlara da bedava girilir.

Dedi. Sözü kesilen arkadaş:

— Zannetmem.

Diye, itiraz etti. Sait ısrarla:

— Girilir, diyorum size?

Dedi.

— Yok canım.

— Girilir efendim. Geçen gün ben parasız girdim.

Cemal Refik gülümsedi:

— Belki, dedi. Seni adam yerine koymamışlardır da, bilet sormamışlardır.

Tehdit

Abrahamın Mişondan alacağı vardı. Bir gün gidip çattı:

— Benin parasini ya şimdi verirsin, yahut ta...

Mişon, korku ile sordu:

— Yahut ta? Ne yaparsin bakalum?

Abraham cevap verdi:

— Yahut ta yider, bütün alacaklilarina: «Mişon bana borcunu verdi» derim.

Bir cevap

Değerli diş doktoru profesör Feyzullah Doğruer, ailece tanıştığı bir genç kızla muhtelif meseleler üzerinde münakaşa ediyordu. Bir aralık bahis, evlenmekten açıldı. Genç kız:

— Ben çok müşkülpesendim, dedi. Öyle önüme çıkacak bir adamla derhal evlenemem. Bilhassa, erkeklerin aptalına hiç tahammülüm yoktur. Bunun için..

Feyzullah Doğruer, gözlüklerinin altından genç kıza baktı ve onun sözünü kesti:

— Tuhaf şey, dedi. Demek ki siz, annenize hiç çekmemişsiniz!

Sevgi meselesi

Harp esnasında Fransız film artisti Jean Gabin Amerikaya gitmişti. Nevyork'a varır varmaz etrafını bir alay gazeteci sardı ve ilk sual olarak şunu sordular:

— Fransızlar Amerikalılar hakkında ne düşünüyorlar?

Artist çenesini kaşıyarak cevap verdi:

— Vallahi Fransızlar arasında Amerikalıları sevenler de vardır, sevmiyenler de. Sevenler her gece yatarken: «Allahım, ne olur, şu kahraman Amerikalılar harbi kazansın!» diye dua ediyorlar. Sevmiyenler ise: «Yarabbi! Sen şu pis Amerikalılara harbi kazandır!» diyorlar.

O, başka...

Meşhur kuduracı İsmail Kemale, bir kaç erkek arkadaşı misafir gelmişlerdi. Aile hayatından, evlilik saadetinden falan söz açmışlardı. İsmail Kemalin çok iyi tanıdığı kılıbık bir arkadaşı:

— Ben, diyordu. Karımla dehşetli bir surette anlaşmışımdır. Kendisine karşı daima nazik ve kibar davranırım. Evlilik hayatımız dokuz seneyi bulduğu halde, daha şimdiye kadar kendisine, bir defacık olsun elimi kaldırmış değilimdir.

İsmail Kemal, hemen söze karıştı:

— Doğrudur, dedi. Yalnız, kendisini müdafaa etmek için ellerini kaldırdığı zamanlar müstesna!

İskontosuz

Birbirinden çirkin bir karı - koca pazar günü Mecidiyeköyünden öteye gezmeğe çıkmışlardı. Yolda o civarın çocukları bunlarla alay etmeğe başladılar.

İçlerinden biri, işitilebilecek kadar yüksek sesle:

— Bugün maymunlar da gezmeğe çıkmışlar, dedi.

Adam dayanamıyarak hiddetle döndü:

— Bunu bana mı söyledin, bakayım?

— Hayır, efendi amca. Sana değil.

— Yoksa karıma mı söyledin, ha?

— Hayır, ona da değil.

— Peki, ya kime?

Çocuk sırıttı:

— İkinize birden!

SAYI: 41 CİLT: 2 Fiatı 15 kuruştur 18 NİSAN 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Şimarıklık !

Fakir bir Bektaşi evinde uyuyormuş. Bir aralık bir tıkırtı duymuş, anlamış ki: gelen bir hırsızdır... Baba erenler gülümsemiş:

— Zavallı hırsızcık, demiş. Ben, gündüzleri bile, ortalık aydınlıkken bu evde işe yarar, dişe dokunur bir şey bulamıyorum. Sen, bu gece karanlığında ne bulup da alacaksın ki ?!...

Bir senelik demokrası hayatımızda bazılarımız, şımardıkça şımardı. Ne yapılsa, ne edilse beğenmelerine, hoş görmelerine imkân yok. Hemen burun kırıp:

— Bu da bir iş mi ?!

diyiveriyorlar.

Biz, mevcud antidemokratik kanunların bir an evvel değiştirilmesini can ve gönülden isteyenlerdeniz.

Biz, hiç bir vatandaşın baskı altında kalmasına, en mukaddes hakkı olan söz hürriyetinden mahrum edilmesine taraftar olmayanların başında gelmekteyiz.

Ama, biz, Cumhuriyet Halk Partisine çatacağım, diye, vatan ve milletimizi yabancılara jurnal etmekten de hiç bir şey anlamayız.

Geçen pazar, yurdumuza gelen Amerika senatörleri münasebetile bir gazete, C. H. Partisini tarih önünde suçlandırıyor ve çala kalem, ağzına geleni söylüyor. Yok, Amerikalılar, şüphe içinde gelmişler, şüphe içinde gitmişler.

Yok, Amerikalılar, Türk Demokrasisini öğrenmek istiyorlarsa muhalefet liderlerile konuşmalı imişler.

Biz, bu lâflardan hiç bir şey anlamadık. Sanki Amerikalılar, muhalefet liderlerile konuşmak istediler de, Halk Partisi buna mani mi oldu?

Sanki, Amerikalılar muhalefet liderlerine:

— Türk Demokrasisi ne âlemde?

diye soracak olsalardı, muhalifler:

— Biz, bir senedir içindeyiz, Demokrasi namına yapılmış güzel hiç bir şey yoktur!

mı, diyeceklerdi?

Elinsaf!

Mizahçı

— Yardımı yazıyor...
— Ayni yardım mı, evlâdım ?
— Bize göre aynalı, Moskova radyosuna göre aynasız yardımı !

Kahkaha Partisi

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

İhtimal, haberi siz de okumuşsunuzdur: Fransada, Ansaldi adında bir adam, bir parti kurmuş. Adı: «Fransız İyimser Partisi». Gayesi, programı, ideolojisi şu: Tebessüm. En kederli zamanınızda bile gülümseyeceksiniz. Eğer, bunu yapabiliyorsanız, partinin âzasısınız.

Bravo! Doğrusu mükemmel, çok yerinde bir fikir. Ben, bizim siyasî ricalin yerinde olsam, dakika kaybetmeden böyle bir partinin müsaadesini alır, derhal faaliyete geçerdim. Yalnız, programımdan (gülümseme) yi çıkarır, yerine: «kahkaha» yı koyardım. Sonra, bir beyanname neşreder, derdim ki:

«En kötü şartların altında, parasız, sefil, issiz, hasta ve ümitsizken bile kahkaha koparabilenler, partime yazılabilirler!»

Hiç şüphe etmiyorum ki: Partimin saflarında yer alanlar, Demokrat Partinin de, Cumhuriyet Halk Partisinin de parmağını ağzında bırakacak bir miktarı bulur, belki de C. H. P. bütün sayın âzasiyle birlikte partime iltihak kararını verirdi. Öyle ya, onlar, hep «İyimser» adamlar değil mi?

Et fiyatları, mezbahadan, bıçak altından kaçmış azgın bir boğa gibi, tesadüf edenlerin korkudan dilini yutturacak bir raddeye yükselmisken; yağ fiyatları, kafesinden kurtulmuş bir kuş gibi, göklerde, kanat çırparken; kumaş fivatları, yırtılan pantalonlara bir yamalık parça alamıyacak hale gelmisken; mülk sahibi olamamış, basını sokacak bir çatı altı yapamamış yatandaşları, ev sahiplerinin her dakika, her saniye sokağa atmasını temin edecek kanunlar vücude getirilmisken; pahalılık yüzünden, memleketin fakir ve orta tabakası can kaydına düşmüşken hükûmet âzasından biri kalkıp da: «7 Eylûl Kararlarının muvaffakıyetinden bahseder; bizi felâha, salâha, ikbale, refaha, saadete götürdüğünü söylerse, bu iyimser partinin âzası olmaktan başka yapılacak ne kalır? Tabiî hiç. Bu sayın zatı dinler, onu tahsin ve tebrik etmek için alkış yerine kahkahayı basarsınız:

— Kah, kah, kah, kaaaahh!.

Tabiî, o sözü söyleyenin de, bu kahkahayı duyanın da kızmağa, darılmağa, gücenmeğe hakkı yoktur. Ne yapalım? Parti sembolü!

Meselâ, karınız sizden mantoluk bir kumaş istemiş, ısrar etmiş, ağlamış, tepinmiş, tehdit etmiş; siz de çaresiz kalmış, titrek bir sesle:

— Peki, demişsiniz. Akşama getiririm!

Dükkânları dolaşmışsınız: Neuzibillâh! Bir aylık değil, beş aylık maaşınızı gözden çıkarsanız, gene almağa kudret ve kuvvetiniz yetişmez. Akşam üstü, süklüm püklüm, süt dökmüş kedi gibi, evinize dönüyor, içinizden:

— Kimbilir diyorsunuz. Şimdi ne kızılca kıyamet kopacak?.

Sınıfta kalmış bir çocuk gibi karınızın karşısına oturuyorsunuz. Başınız önünüzde. Düşün bre düşün. Keenne dut yemiş bülbülsünüz! Karınız birden, pürhiddet soruyor:

— Kumaş ne oldu?

Ne cevap vereceksiniz? Her tarafınız sapır sapır titriyor:

— Şey karıcığım. Çok pahalı, alamadım da...

Yüzünüzün tırnaklanmasını, kan revan içinde kalmasını; kolunuzun budunuzun çimdiklenmesini beklerken, bir de bakıyorsunuz: Karınız, kahkahadan kırılıyor.

— Bre aman! Acaba çıldırdı mı?.

Diye düşünüyorsunuz. Halbuki, boş yere vehme düşmüşsünüz. Karınızın her zamanki gibi şuuru yerinde. Yalnız, İyimser Partiye girmiş.

Bir gün bakıyorsunuz; alacaklınız, zebellâ gibi karşınıza dikilmiş. Gözleri hırstan parlıyor:

— Bu sefer, diyor. Atlatamazsın. Sökül paraları!

Eyvah! Şimdi ne yapmalı? Cebinizde metelik yok. Herif, belki de öldürür? Her halinden kararının kat'î olduğu anlaşılıyor. Siz, korka korka:

— Kardeşim, diyorsunuz. Borcumu bugün vermeme, imkân ve ihtimal yok..

Göğsünüze hart diye bir bıçağın saplanmasını, beyni balânıza bir kurşunun sıkılmasını beklerken, hayretle görüyorsunuz ki: alacaklınız, kasıklarını tuta tuta gülüyor, kahkahalarla kırılıyor. Meğer, İyimser Partidenmiş!.

Şayet bu parti memleketimizde kurulur da, biz de onu be-

Rusyanın Amerikadaki eli...!

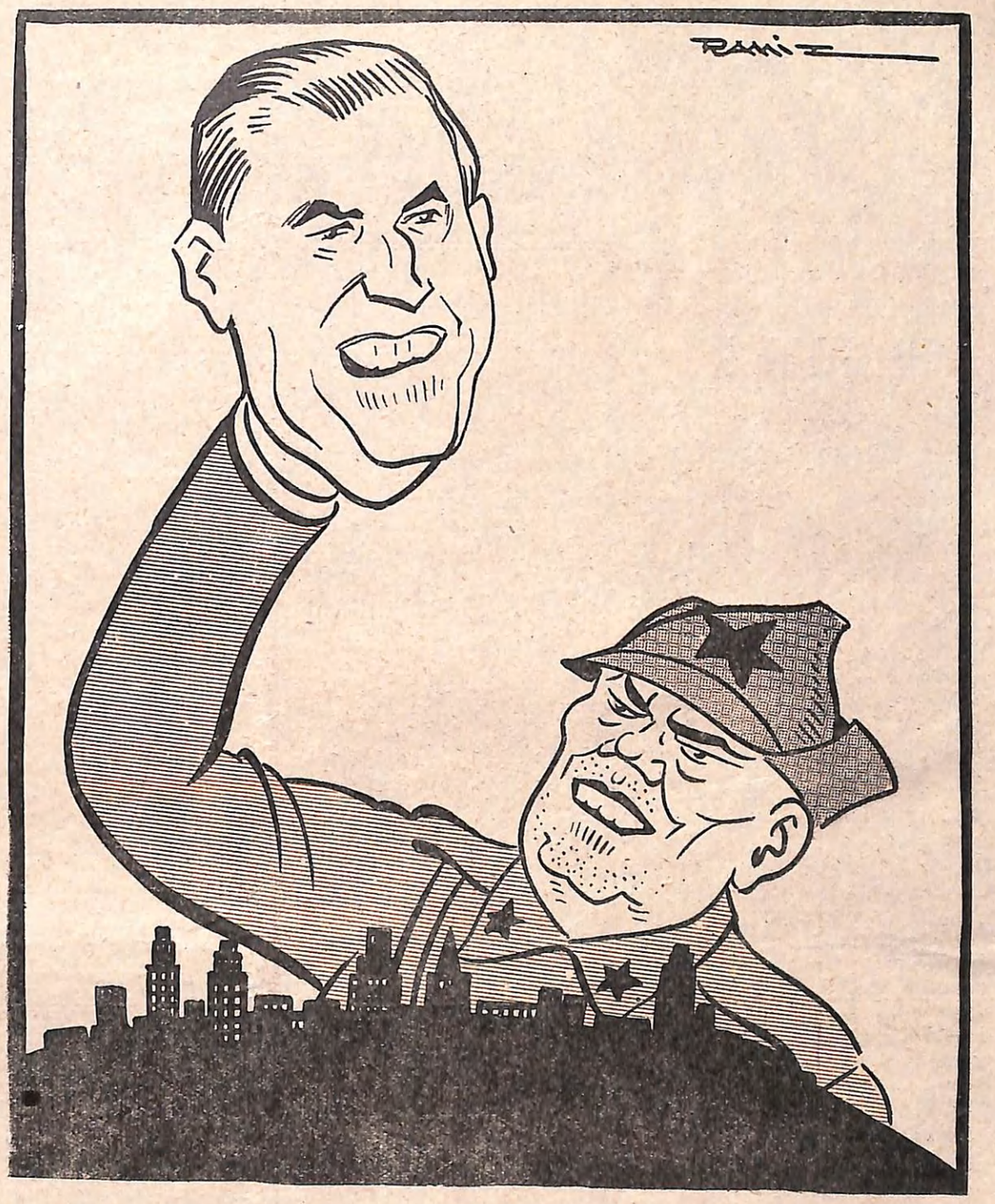

Mister Wallace – Türklere yardım etmiyelim!

Define arayıcılar çoğaldı:

— Kolay gele komşu, sen de mi define arıyorsun?
— Evet, bizim peder vaktiyle buraya bir çeyrek düşürmüş, onu arıyorum!

nimsersek; billâhi içtimaî, iktisadî, fikrî, terbiyevî büyük bir inkılâba şahit olacak; sokaklarımızda asık suratlı, düşünceli bir tek insana bile tesadüf edemiyeceğiz.

Aç mısın? Aldırma, kahkahayı bas! Çıplak mısın? Vızgelir, kahkaha ne güne duyor. Paran mı yok? Yaşasın kahkaha!

Her şeye, her şeye kahkaha.. Yolsuzluğa, suiistimale, hastalığa, bütçe açığına, seyrüsefer intizamsızlığına, tramvay itiş kakışlarına, hava paralarına, fiyat artışlarına, iktisadî tedbirlere, işsizliğe, hattâ ölüme bile kahkaha...

Zaten Dral dedenin düdüğü gibi kaldıkça, insanın kahkahalarla katıla katıla gülmekten başka yapacağı ne kalıyor? Gülelim, el birliğiyle gülelim, durmadan, dinlenmeden gülelim!.

Yalnız, böyle bir parti kuracaklara tavsiye ederim, gerek parti merkezinin, gerekse şubelerinin kapısına şu meşhur mısraı yazdırsınlar:

«Güleriz ağlanacak halimize!»

Ertuğrul Şevket

Kimler neler yemeli?

Sayın Recep Peker: Sovanlı yahni;
Sayın Hasan Saka: Hamsi tavası;
Sayın Behçet Uz: Güllâç;
Sayın H. Nazmi Kişmir: Keşkülü fukara;
Sayın Sadi Irmak: Havyar,
Sayın Tekel Bakanı: Koruk,
Sayın Cevdet Kerim: Kuş konmaz;
Sayın Ekonomi Bakanı: Kuzu kulağı;
Sayın R. Şemsettin Sirer: Çerkez tavuğu;
Sayın Dahiliye Bakanı: Tarhana çorbası;
Sayın Atıf İnan: Kuş üzümü,
Sayın Hamdullah Suphi: Fodla;
Sayın Tevfik Rüştü: Rus salatası;
Sayın Lûtfi Kırdar: Yeşil salata;
Meclisi idare âzaları: Beyin salatası;
Halkçılar: Cennet taamı;
Demokratlar: Papara;
Bazı kimseler: Kızılcık;
Şeker şirketi müdürü: Şalgam;
Kömür tevzi müdürü: Kar helvası;
Filozof Rıza Tevfik: Tirit;
Abidin Daver: Deniz kadayıfı;
Üstad Refik Halid: (üfleyerek) yoğurt;
Burhan Felek: Hindistan cevizi;
Ömer Rıza Doğrul: Hurma,
Nadir Nadi: Mürekkep balığı;
Doğan Nadi: Roka;
Cemaleddin Saracoğlu: Sade suya çorba;
Faruk Nafiz: Murabba;
Ethem İzzet Benice: Pırasa,
Reşat Nuri: Frenk üzümü
Nizamettin Nazif: Karabiber;
Ahmet Emin Yalman: Hamursuz;
Neyzen Tevfik: İşkembe çorbası;
Karaborsacılar: Ziftin peki;
Yunan çeteleri: Kukuriç

— Ayın Destanı —

Terkib-i bend

V.

Ma'mûra bedel mâil olup hâne - harâba,
Tercîh ederiz şerbeti biz köhne şerâba.

★

Taşmış diyelim hasmımızın zevk-u safâsı,
Sığmış mı bizim cevr ü cefâmız da hisâba?

★

Biz derdi devâ farzederiz, hasreti vuslat;
Göz yaşlarımız bâde olur âlem-i âba.

★

Her kahra tahammülle gülüp zevk ederiz biz;
Şeytan gibi lâyık buluruz hasmı azâba.

★

Kaftan diye omzunda ferâgatla gezenler,
Gördükçe gurûr ehlini düşmekte hicaba.

★

Artıp duruyor yaşlıların gitgide hırsı,
Yok zerre tahammülleri bir zerre itâba.

★

Bir mes'ele hakkında suâl eylemiş olsak
Başlarlar azarlar gibi şiddetle cevâba.

★

Dünyâyı sanırlar göçecek kendileriyle;
Koltukları nakleyleseler bâri türâba!

★

Onlarda devâm ettiği müddetçe bu sevdâ,
Şaşmam, sıra gelmezse iş erbâbı şebâba.

★

Onlar, ki çalıştıkça günahkâr oluyorlar;
Zannım, gireceklerdir uyurlarsa sevaba!

★

Hayretteyim ol pîre ki dünyâ hevesinde;
Yetmez mi gelip girmesi târîhe, kitâba?

★

Toprak doyurur hırsını, ey şâir-i mecnûn,
Olmazsan eğer hâl ile, ikbâl ile memnun!

Deli Ozan

Define arayıcılar çoğaldı:

— *Kolay gele komşu, sen de mi define arıyorsun?*

— *Evet, bizim peder vaktiyle buraya bir çeyrek düşürmüş, onu arıyorum!*

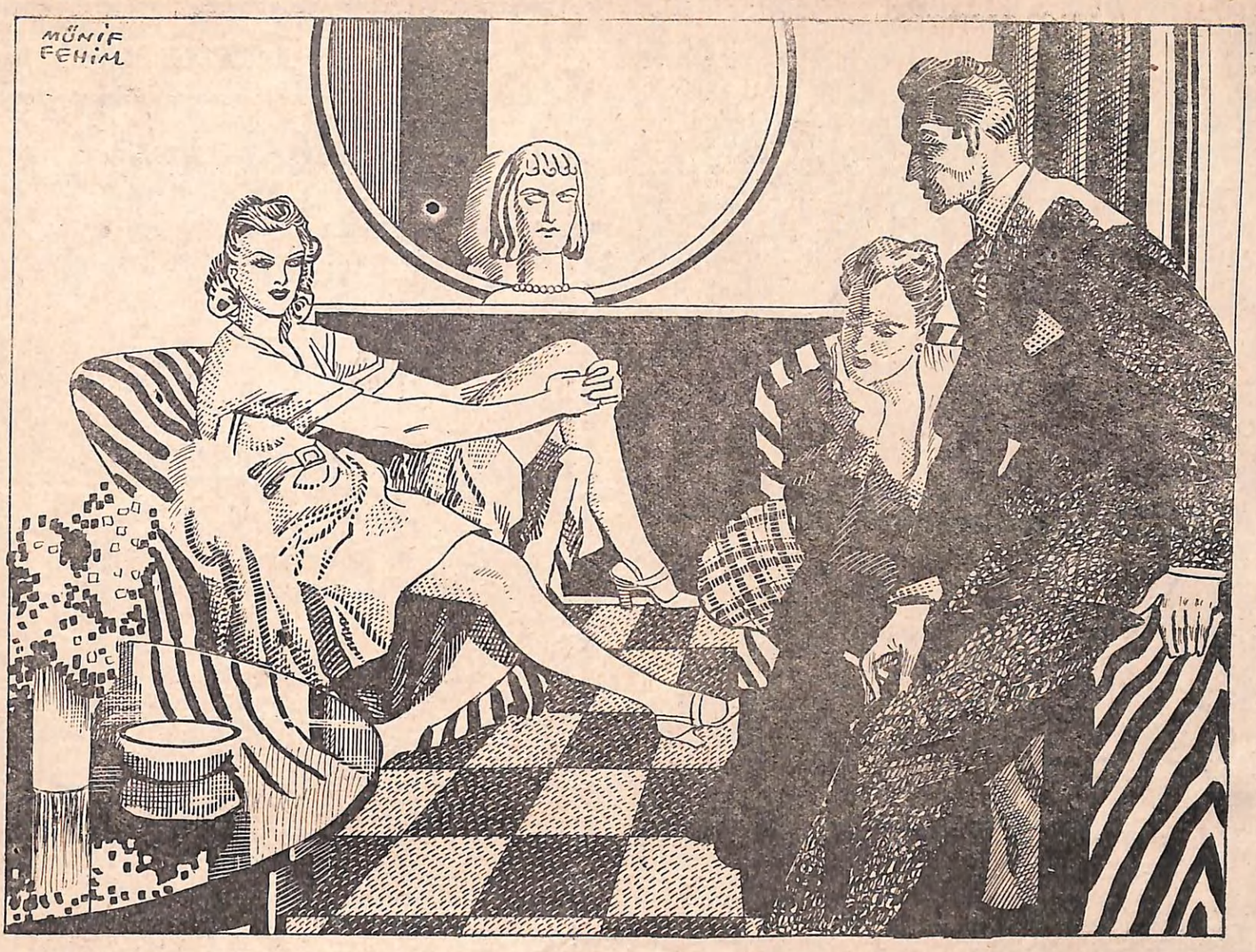

Genç Kız — Evleneceğim adamın, muaşeret adâbına son derecede vukufu olmasını isterim.
Erkek — Bu şart aranızdaki izdivaç bağını çabuk çözmesine yardım etsin diye mi?

KISKANMAYA DAİR...

Yazan: PALAZ

Bilmem, dikkat ettiğiniz var mı? Azılı erkekler yetmiyormuş gibi, memlekette bir de azılı kadınlar türedi. Maşallah, gün geçmiyor, gazetelerde birbirlerine saldıran, birbirlerini yaralayan, birbirlerini öldüren kadınların havadislerini okuyoruz. Ne oluyor? Azdılar mı nedir? İşte size bir Ankara haberi:

Kırıkkalenin Mahmutlar köyünde Emine ve Fatma isimli iki kadın Çernik ismindeki diğer bir kadını bıçakla karnından ağır surette yaralamışlardır. Sebep malûm. Kıskançlık.

Alın bir tane daha. Bu da İstanbulda: Taşkışla civarında, Hatice isminde bir kadın Hayriye isminde diğer bir kadının üstüne saldırmış ve bıçağiyle bacağından yaralamıştır. Sebep yine malûm. Kocasını kıskanmış imiş.

Ve bu böyle devam edip gidiyor. Şimdiye kadar umumiyetle hep erkekler kıskanır, erkekler azardı. Son zamanlarda kadınların da iştirakiyle, anlaşılan tam bir kıskanma deliliğine tutulmuş bulunuyoruz.

Bu bahiste bir hikâyecik var ki bir çok kulaklara küpe olmıya değer: Adamın biri, bir seyahat dönüşü mü nedir, evine mutad saatten erken girmiş. Ortada kimseler yok. Yatak odasına çıkmış. Bir de ne görsün? Karısı, bir arkadaşiyle yatıyor. Herifin kan beynine fırlamış:

— Vay utanmazlar, vay terbiyesizler, sizi gidi namussuzlar. Sen benim on beş senelik karım, sen yirmi senelik arkadaşım, bu dünyada hayâ namus kalmadı mı?..

Bu minval üzere devam ederken, kadın gayet sâkin yatakta doğrulmuş:

— Dinle beni. Hani sen geçen hafta at yarışlarında bir bin lira kaybetmiştin de borcu ben ödemiştim ya?

— Eeeeee?

— O parayı işte bu adam verdiydi.

— Eeeeee?

— Hani daha evvel bir aralık işlerin bozuldu idi de ben sana üç bin lira verdimdi?

— Eeeeee?

— O parayı da bu adamdan almıştım.

— Eeeeee?

— Bir başka sefer de banka borcunu ödeyemediğin için az daha iflâsa sürükleniyordun?

— Eeeeee?

— O parayı da benden aldındı?

— Eeeeee?

— İşte onu da veren bu idi..

Herif daha fazla dinlemeğe tahammül edememiş. Karısına dönmüş:

— Öyle ise, Allah aşkına şunun üstünü iyi ört, soğuk almasın...

Ve kapıyı vurup çıkmış.

Kıssadan hisse: Ben seni kıskanıyorum diye elâlemin üstüne saldırıp kıyma gibi doğramanın mânası yok. Evvelâ kıskançlığın sebeplerini yaratmamalı. Bu bir. Sonra pek de fazla kıskanmamalı. Bazı vaziyetlerde «zorla güzellik olmaz» felsefesini hatırlayıp kabilse kapıyı şiddetlice vurmakla iktifa etmeli.

Yoksa maazallah birbirimizi yiyeceğiz. Kadınlı erkekli koca memleket Yunanistana dönecek. Hele şimdi yaz ayları da geliyor. Soğuk duşları ve deniz banyolarını da ihmal etmesek...

Erkek — Benim sanatım kolumda altın bileziktir.
Kadın — Benim sanatım da koluma altın bilezikler getiriyor!.

Parti uğruna yeni kurbanlar:

o

— *Demokratlar Afyonda deve kesmişler..*

— *Alâ, ümidi kesmemişler ya!*

o

Arife Tarif ve Hacet!

Yolcu — Kalabalığı arttırmak suçundan dolayı ayakta işkenceye mahkûm zavallı.

Evlenme — Boşanmanın başlıca sebebi.

Aşk — Elektrik cereyanı kesildiği zaman sekteye uğramayan tek şey.

Sarışın — Kadınlar arasında saç boyasına verilen isim.

Dişçi — Kadınların dilinin altında ne olduğunu keşfedebilen tek adam.

Elmas — Kıymetli bir taştır ki aşkın temelinde kullanılır.

Kürk — Erkeklerin, karılarını ısıtmak için değil, yatıştırmak için aldıkları şey.

Şapka — Kadınların başlarına musallat olan garip bir fikir.

Gazete — Tramvayda, otobüste, trende, vapurda kadına yer vermemek için kullanılan perde.

Doktor — Kadın dilinden korkmıyan adam.

Sigara tablası — Odanın döşemesi olmadığı takdirde sigaranın küllerini silkmeye yarar.

Kadın — Konuşan mahlûk.

Mukavele — Birbirlerine itimat etmedikleri halde aralarında anlaşmaya varan iki kimsenin imzaladıkları kâğıt.

Kuyruklu yıldız — Kuyruğu bulunan sinema yıldızı. Misal: Miki fare.

Hollivut — Kadınların, vücutlarını gösterip yaşlarını sakladıkları yer.

Sıhhat — Başkalarının sıhhatine içmek yüzünden kaybedilen şey.

Dedikodu — Her şeyden bahseden ilim.

Jigolo — Hayatını alnının teriyle kazanan adam.

Ayyaş — İçkiyi görmeğe tahammül edemeyip derhal ortadan kaldıran kimse.

Bulut — İçi su veya içki dolu ağır bir nesne.

Cimri — Hediye gelen kravatları takabilen adam.

Tecrübe — İnsanların, işledikleri hatâlara verdikleri isim.

Soğuk kanlılık

Avukat İrman Emin, Ankarada bir dava almıştı. O gün Ankaraya gitmiş; mahkeme, öğleden sonra olduğu için otelde istirahat etmek istemişti. Meşhur otellerden birisine gitti. Banyolu bir oda tuttu. Hademe, üstadın valizini aldı, asansöre bindiler.

Aradan beş dakika, ya geçmiş, ya geçmemişti. Otel kâtibi, İrfan Emin'in elinde valiziyle beraber merdivenlerden indiğini gördü. Üstat, kâtibin yanına sokuldu, anahtarı teslim ederken, kâtip sordu:

— Ne oldunuz efendim? Yoksa odayı beğenmediniz mi?

İrfan Emin, büyük bir soğukkanlılıkla:

— Hayır, dedi. Doğrusu, odayı pek beğendim. Hiç bir kusuru yok. Yalnız, perdeler ateş almış, alev alev yanıyor!

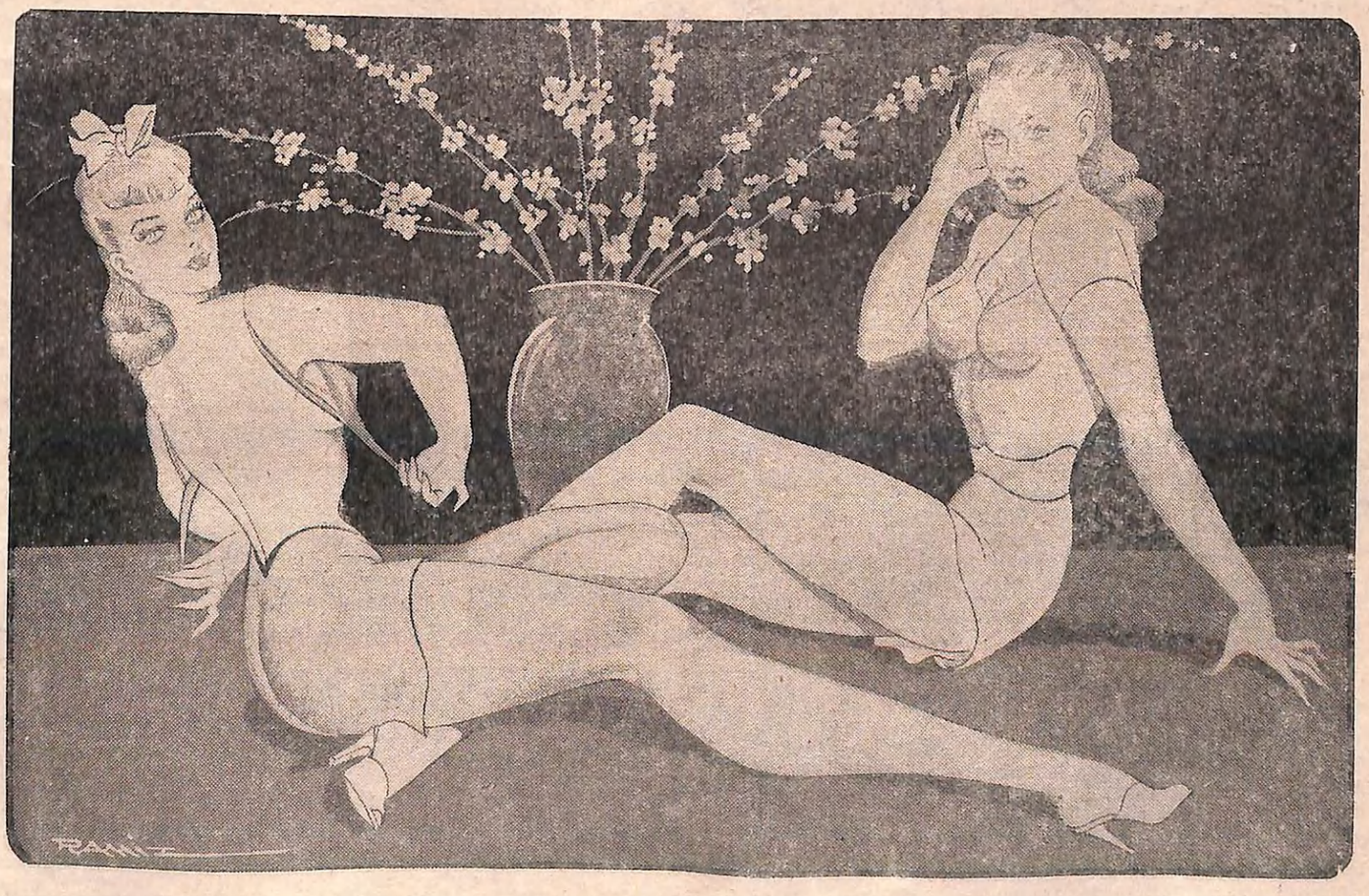

— Kadını niçin şiire benzetirler?

— Anlaşılan herkes okuyamadığı için!

— *Hüsnücüğüm, hani övünmek gibi olmasın, demokrasiye haddim olmıyarak epeyce hizmet ettim.*

— *Mahallede partiye azâ mı kaydettiriyorsun?*

— *Yok, daha şerefli bir hizmet, şu omuzlarımda bir çok büyük adam taşıdım!*

— Kısmetinde Olanın —

Yazan: H. V.

BÂRİ

Cigara kâğıdiyle tütünün ayrı ayrı satıldığı devirde, Seferoğlu Bafra kâğıdı diye bir kâğıt vardı. Eski tiryakiler bu kâğıda pek itibar ederlerdi. Hangi şair taslağının eseri ise, bu kâğıdın kabında sözüm ona bir de şöyle mâni vardı:

Pirinçten mamûldür yaprağı zari
Tâ sonuna kadar söndürmez nari
Bir cigara yak da göresin bâri

Piyasada, cigara kâğıdına uzaktan yakından benzerliği olan ne kadar kâğıt varsa top yekûn Anadoluya gidiyormuş. Soruşturmuşlar, öğrenmişler. Anadolu köylüsü, tütününe cigara kâğıdı yetiştiremediği için ince kâğıt nâmına ne bulursa cigara kâğıdı diye kullanıyormuş.

Dert yeni değil. Cigara kâğıtlarını tütün paketlerinin içine saklayıp cigara kâğıdı kaçakçılığını icat ettiğimiz günden beri memlekete musallat bir illet.

Cigara kâğıdına benziyen incerek kâğıt bir şey mi, Anadolu köylüsü, tütününü gazete kâğıdına bile sarıp içiyor. Tren istasyonlarında, vagonların boyunca dolaşıp:

— Amca, gazte var mı, gaaztee?

Diye haykırışan pejmürde çocuklar, ilk öğretim davasının muvaffakıyetini isbata değil, babalarına cigaralık gazete kâğıdı tedarikine koşuyorlar.

Bu derdi göz göre çaresiz bırakıyoruz. Bâri, Seferoğlu kâğıdının şair taslağını bulsak da, tütün paketlerinin üstüne şöyle bir vecize yazdırsak:

Cigara kâğıdı gözleme gâri
O işten ümit yok, çubuk iç bâri.
Gazete kâğıdı söndürür nari.
Boylarsın çabucak hem de mezari.

BİR YAŞIMA DAHA GİRDİM

Darısı başınıza, ara sıra devlet kasasından, itâ emriyle para aldığım olur. Para dersem, öyle ağırlık verecek kadar falan değil, şöyle cüzdanımın bir köşesine «ce'e» demesiyle gitmesi bir olan mini minicik neviden. Yedi Eylûlden sonra âdeta bozukluk diyebilirsiniz.

Neyse, mesele orada değil, başka şey anlatacağım.

Yine böyle bir çeyrek kese akçe tahsili fırsatı çıktı. İtâ emrini yazdılar, çizdiler, elime verdiler. Dört beş masayı dörder beşer kere dolaştıktan, bir iki binaya girip çıktıktan, her uğradığım yerde bir hayli imza topladıktan sonra, ayaklarımın sızısını dinlendirmek için şöyle bir sandalyeye iliştim. Elimdeki kâğıdı, vakit, geçsin diye, okudum. Aman efendim, sen misin okuyan! Eskiden mürettip sehvi dediğimiz, şimdi dizgi yanlışı tâbiriyle anlattığımız şeyi, bu kadar bol miktarda, hiç bir yerde görmemiştim. Hangi kelimeyi okusam yanlış. Hele bir tanesine bayıldım. «Hakediş sahibi» diye bir lâf. Altında da benim imzam var. Öyle sinirime dokundu ki, şeytan, ya şu imzanı sil, ya o mürettip yanlışını düzelttir, dedi.

İmzamı silmek işime gelmedi. Malûm ya, akçe meselesi. Şu dizgi yanlışlarını sevabıma haber vereyim de düzeltsinler, pek ayıp oluyor, diye düşündüm. Düşündüğüm gibi de yaptım.

— Bu evrakı hangi matbaada dizdirdinizse, doğrusu çok acemi mürettibi varmış, dedim. Bu ne kadar çok yanlış, efendim.

Gösterdiğim yanlışlara baktılar, gülüştüler.

— Bunlar yanlış değil, öz türkçe!.

Dediler, bir bir, mânalarını anlattılar.

— Pekâlâ, dedim. Haydi hepsine hatır için eyvallâh. İlle ve lâkin şu Hakediş sahibi ne oluyor?

— Ha, bak o mühim, dediler. İani vaktiyle istihkak sahibi vardı ya, işte onun yerine şimdi bunu kullanıyoruz.

— Güle güle kullanın ama, buna hak sahibi desek olmaz mı acaba?

— Eh, öyle de dense olur.

Bir yaşıma daha girdim. Ama, zararı yok, bir kaç halis türkçe kelime daha öğrendim.

Çömezin Röportajları:

41

Hangi Sporu Yapmalı?

Çizen: RAMİZ

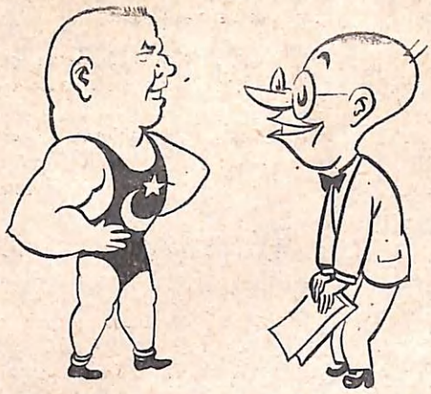

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Güreşçi — Güreşi öğrenmeli, belki günün birinde bir partiye girmek icap eder.

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Futbolcu — Top oynamalı, dayak yememek için kavga etmesini öğrenmiş olursun!

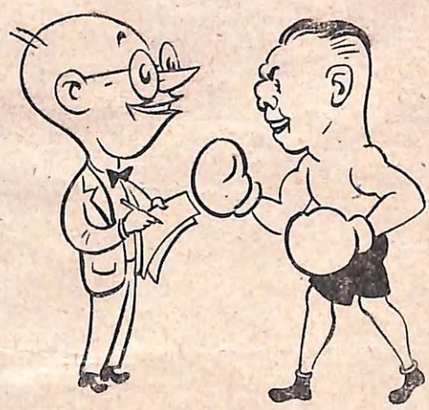

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Boksör — Boks yapmalı, tramvaylara kolaylıkla binmek kabil olur.

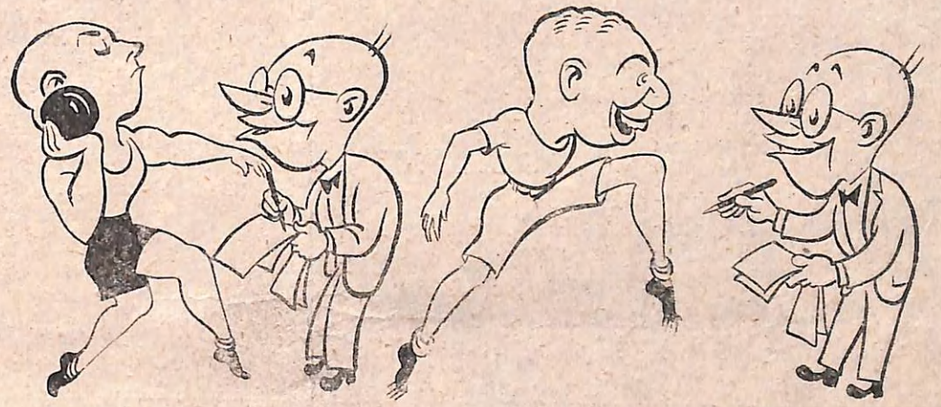

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Gülleci — Gülle atmalı. Atıp tutanlara örnek olursun!

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Atlayıcı — Atlamalı, alacaklıyı nasıl atlatacağını bilirsin?

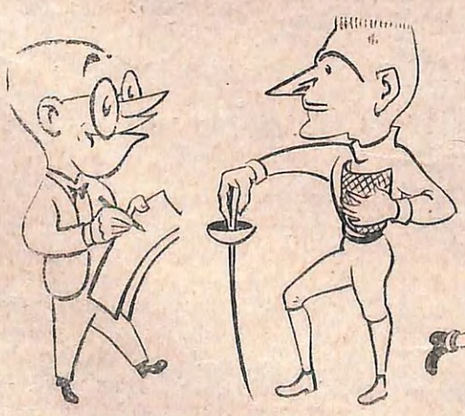

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Eskrimci — Dünyanın gidişi malûm, eninde sonunda iş kılıca dayanacağa benziyor!

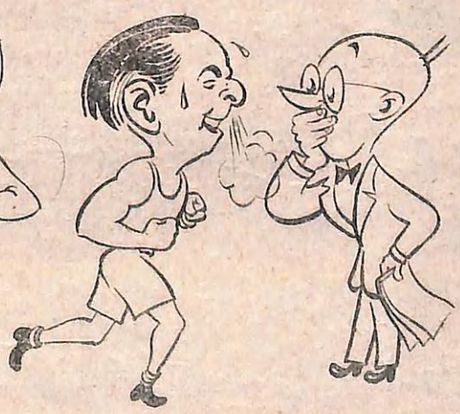

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Koşucu — Koşmalı, seyyar esnaflıkta belediye memurunun elinden kaçması kolay olur.

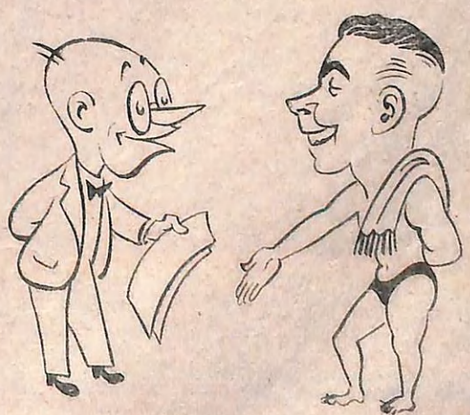

Çömez — Hangi sporu yapmalı?

Yüzücü — Yüzmeli, boğuntudan kurtulur insan!

Hikâye

Baskın

Yazan:
ÇALÇENE

Bay Emin Yıldırım, kapıdan girer girmez gene karısının göz yaşlariyle karşılaştı. Ağzını açmasına meydan kalmadan her günkü şikâyetleri dinlemeğe başladı:

— Bıktım artık bu sızılardan. Ölsem de kurtulsam. Nedir benim, bu garip çilem!

Bay Emin Yıldırım, karısının pürsıhhat yüzüne, genç ve diri vücudüne hayranlıkla bakıyor, onu teselli edecek bir çift söz söyleyemiyordu. Bu zavallı güzel tazeciğin başına gelenler neydi? Bir buçuk aydan beri, bacakları sızım sızım sızlıyor, hangi doktora gitseler ayni cevabı alıyorlardı:

— Bir şey yok. Kendi kendine geçer..

Onlar böyle söylüyorlardı ama, sızılar bir türlü geçmiyordu. Fahriye, bir buçuk aydanberi, her gün göz yaşı döküyor, türlü koca karı ilâçları sürünüyor, fakat hiç birisi: «Bana mısın!» demiyordu. Bu akşam da sofraya oturamadı, odasına çekildi:

— Ben yatayım kocacığım, dedi. Duracak halim yok.

Sofraya kaynanasiyle karşılıklı oturan Bay Emin Yıldırım, oldukça düşünceliydi:

— Fahriyeyi bu dertten kurtarmak için acaba ne yapsak?

Diye mırıldandı. Kaynanası:

— Vallahi bilmem ki, oğlum, dedi. Bugün Recai Beyin hanımı gelmişti. Bursa kaplıcalarını tavsiye etti. Bir komşuları varmış, senelerce ayağındaki sızılardan şikâyet etmiş, kadıncağız yorgan, döşek yatmış da, doktorlar, gene: «Bir şeyciği yok!» demişler. Sonra bir ahbabın sağlığiyle Bursaya kaplıcaya gitmiş, bir ayın içinde pirüpâk olmuş, dönmüş, gelmiş. Bilmem ki, Fahriyeyi bir de oraya mı göndersek? Ne yapsak?

İçeriki odadan inlemeler geliyor, Bay Emin Yıldırım, kulaklarını kabartarak bu sesleri dinliyordu. Her halinden belliydi ki, Adamakıllı üzülüyor:

— Fena fikir değil, dedi. Bir de bunu tecrübe edelim. Yalnız, benim işlerimi yüzüstüne bırakmağa vaziyetim müsait değil. Yarından tezi yok, ikiniz beraber kalkınız, gidiniz.

Kaynanası, onun sözünü kesti:

— Aman, dedi. Yavaş söyle, Fahriye duymasın. Bana, gündüz and verdirdi!

— And mı verdirdi?

— Recai Beyin hanımı gittikten sonra, Fahriyeye: «Bâri sen de Bursaya git!» dedim. «Olmaz» ı bastırdı. Sebebini sordum, dedi ki: «Kocam, işini bırakıp benimle gelemez. Ona: «Bursa kaplıcaları iyi gelirmiş» dersek, hiç bir fedakârlıktan çekinmez: «Kalkınız, gidiniz!» der. Fakat, ben buna razı değilim!»

— Neden razı değilmiş?

Kaynanası, sesini biraz daha yavaşlattı:

— Seni kıskanıyor da, ondan!

— Beni kıskanıyor mu?

Gururu, bol mayalı bir hamur gibi kabarmış olan Bay Emin Yıldırım:

— Peki, dedi. Bu, böyle devamı eder mi ya? Onun ıstırap çektiğini gördükçe, billâhi içim kan ağlıyor. Israr edelim, belki kandırırız!

Kaynanası, başını salladı:

— Aman oğlum, dedi. Benim kadar ısrar etme. «İllâ da kocamı tek başına evde bırakamam!» diye direniyor. Sözde sen, evde tek başına kalacak olursan, eve arkadaşlarını getirirmişsin. Belki de onların arasından bir sütü bozuk çıkar, senin aklını çeler, kötü kadınları başına musallat edermiş!

Bay Emin Yıldırım, bu işi bir neticeye vardırmak istermiş gibi sordu:

— Peki, dedi. Ne yapalım?

Kaynanası düşünceliydi:

— Benim aklıma bir şey geliyor amma, dedi, bilmem sen razı olur musun?

— Söyle, dedi. Nedir o?

— Fahriyeyi, yalnız başına Bursaya gönderelim. Ben senin yanında kalayım, belki o zaman razı olur.

İçerki odadan gelen iniltiler adamakıllı artmıştı. Bu, hal çaresini kabul etmekten başka, pek yapılacak bir şey yoktu. Bay Emin Yıldırım; kesti, attı:

— Pekâlâ! dedi. Yarından tezi yok. Kalksın, Bursaya gitsin.

Bu kararı verdikten sonra, yemeği çabucak bitirdiler, Fahriyenin odasına girdiler.

Bay Emin Yıldırım, karısının sıhhati için yalan söylemekten çekinmedi:

— Karıcığım, dedi. Bugün bana bir arkadaşım gelmişti. Bursa kaplıcalarını methetti. Bu kabil sızılara birebir gelirmiş.

Bay Emin Yıldırım, biraz sustu. Sonra:

— Yalnız, dedi. Benim işlerim çok olduğu için seninle beraber Bursaya gidemem. Haydi annenle beraber gidiniz desem, burada tek başıma sefil olurum.

Karısı, gözlerini gözlerine dikmiş, lâfın arkasını bekliyordu.

Bay Emin Yıldırım:

— Aklıma, dedi. Bir şey geliyor. Annen, benimle beraber kalsın, sen, tek başına Bursaya git. Değil mi efendim? Çocuk değilsin ya!

Fahriye, itiraz etti:

— Nasıl olur canım, dedi. Bir kadın, Bursada tek başına ne yapar? Korkarım!

Kocası gülümsedi:

— Tuhafsın Fahriye, dedi. Seni yemezler ya! Elin kadınları, İngiltereden kalkıp, tek başlarına Almanyalara, Fransalara gidiyorlar. Bunda ne var ki?. Bir otelde oda tutarsın, ben de belki bir kaçamak bulur, arada bir seni yoklarım!

Bin rica ve ısrar ile, güçbelâ Fahriyeyi ikna ettiler. Ertesi günü de, yol hazırlığı yapıldı ve Fahriye Galatadan vapura bindi.

Ertesi günü, kendisinden bir telgraf aldılar; bunda; «Bursaya salimen geldim!» diyordu.

Beş gün sonra da bir mektup geldi:

«Otelde hiç de rahat değildim. Kaplıcalara yakın iki odalı bir ev buldum. Eşyası da var. Bir ay için üç yüz liraya kiraladım. Görmeyin ne şirin bir ev. Bir de kadın buldum. Sabahları gelip işimi yapıyor. Bir aile

— Ben senden Naylon çorap istemiştim, neden getirmedin?

— Çarşıda bulamadım.

— Allah Allah, Amerikada da yok değil ya, bir tetkik seyahatine git, getir!

kadınının otelde ne işi var, değil mi? Yalnız, size hasretim!»

Aradan on dört gün geçmişti. Günlerden cumaertesi idi. Bay Emin Yıldırım, kaynanasına:

— Anneciğim, dedi. Fahriyeyi çok göreceğim geldi. İşlerim de biraz hafif. Bugün Bursaya kadar bir uzanayım, diyorum. Ha, fena olur mu?

Kaynanası:

— Hiç fena olur mu? dedi. Durduğun kabahat!

Bay Emin Yıldırım, valizini alıp sokağa fırlayınca, o da doğru postahaneye koştu, kızına, kocasını gördüğü zaman heyecanlanmasın diye bir telgraf çekti!

★

Karı, koca karşılıklı oturmuşlar, rakı masasını kurmuşlar, şevk ve neşe içinde, âdeta kucak kucağa eğleniyorlardı. Fahriye gözlerini süzüyor:

— Ah kocacığım, diyordu. Bilsen seni ne kadar göreceğim geldi. İyi ki, geldin. Ayaklarımın sızıları da hemen hemen geçti gibi bir şey. On gün kadar daha kalırsam, eskisinden daha iyi olacağım!

Sonra, uzun bir öpüşme.

Birden, kapı şiddetle çalındı. İkisi de hayretle birbirlerinin yüzüne baktılar. Bay Emin Yıldırım, ayağa fırladı, bağırdı:

— Kim o?

— Aç! Polis...

Şaşırmışlardı. Bay Emin Yıldırım önde, karısı arkada yürüdüler, kapıyı açtılar: Dört resmî, iki sivil adam karşılarındaydı. Bay Emin Yıldırım:

— Ne istiyorsunuz?

Diye sordu. Büyük rütbeli bir polis:

— Ne mi istiyoruz? dedi. Siz kimsiniz? Bekâr bir kadının evinde ne işiniz var? Buyurun karakola..

Bay Emin Yıldırım, bir kahkaha attı:

— Ayol, dedi. Bu benim karım. Siz ne zannediyorsunuz?

Polis şaşırmıştı:

— Karınız mı?

— Elbette karım! Alın nikâh cüzdanlarımızı..

Büyük rütbeli polis nikâh cüzdanlarını tetkik etti; onların dört senelik evli olduklarını gördü. Ellerini uğuşturarak:

— Affedersiniz, dedi. Bir hatâ oldu. Bize yanlış bir ihbarda bulundular. Kusura bakmayınız.

Bay Emin Yıldırımla karısı içeri girer girmez de yanındakilere döndü:

— İyice tahkikat etmeden hiç baskın yapılır mı? diye çıkıştı. Kadın evi yalnız tutmuş ama, sonra kocası yanına gelmiş. Gelebilir a.. «Bir haftadır, geceleri eve adam alıyor!» diye, biz de beyhude yere buraya gözcü koyduk. Geceleri eve giren adamın kocası olabileceğini bir türlü aklımıza getirmedik!

Kuş

Hacı ağa köyden şehre yeni inmişti. Yazlık bir köşk arıyordu. Erenköyü sağlık verdiler. Trenden indikten sonra biraz yürüdü. Açık bir bahçe kapısından içeri girdi. Evin iç kapısı da açıktı. Hacı ağa, bir iki basamak merdiveni çıktı. Karşısında, büyük bir kafesin içinde kocaman bir kuş vardı. Ona aval aval bakarken kafesten bir ses geldi:

— Merhaba! Sen kimsin?

O zamana kadar papağan görmemiş olan köylü, başından şapkasını çıkardı:

— Affedersin, beyim, dedi. Ben seni kuş sanmıştım.

Şimdi ha!

Atatürkün en muvaffak maskını yapmış olan heykeltraş Kenan, havaların güzel gitmesinden faydalanmak istemiş, Şişlide tramvaydan inmiş, bastonuna dayana dayana Zincirlikuyu ya doğru yürümeğe başlamıştı.

Her taraf kalabalıktı. İçinde küçük çocuklar olan arabaları iten dadılar, kol kola girmiş genç erkek ve kadınlar caddede dolaşıyorlardı.

Kenan dalgındı. Bir aralık önünde tek başına genç bir kadının yürüdüğünü ve ikide birde başını geriye çevirerek kendisine dik dik ve gazapla baktığını gördü. İçinden:

— İhtimal, dedi. Kendisini takip ettiğimi, peşi sıra gittiğimi sanıyor!..

Fakat, yolunu değiştirmeği de babayiğitliğine yakıştıramadı. Kadın, gene başını sık sık çeviriyor, ayni dehşetle onu süzüyordu. Bir kaç adım sonra kadın, hışım ile geriye döndü, Kenanın üzerine doğru yürümeğe başladı. Belli ki: bir skandal olacak, ihtimal kadın bağıracak ve Kenanı rezil edecekti.

Kenan, daha atik davranarak hemen bastonunu kaldırdı. Kadının şaşkın bakışları arasında yüksek perdeden:

— Doğru yoluna git! dedi. Yoksa...

Tornistan

Harbin son senelerde, cepheden gelen raporlar Hitleri sinirlendirmeğe başlamıştı. Bir gün kızdı. Yanındakilere:

— Ordu komutanlarına söyleyin: Bir daha ordunun gerilediğine dair rapor okumak istemiyorum.

— Başüstüne, efendim.

Ertesi gün batı cephesinden şu rapor geldi:

«Bugünkü harekâ esnasında Amerikan ordusu ileriye doğru gerilemiş, Alman ordusu ise geriye doğru ilerlemekte devam etmiştir.»

Felâket geldim demez

Burhan Belge, karısı ve küçük oğluyla beraber İzmirde tenha bir gazinoya gitmişlerdi. Hava, adamakıllı sıcaktı. Bahçede bir masaya oturdular. Büyük bir sükûn içinde, tabiatla başbaşa kalmanın zevkini çıkarıyorlardı.

Birden, tanıdıkları ve hiç sevmedikleri geveze bir adam ortaya çıkıverdi:

— Geçiyordum, dedi. Baktım, karşı karşıya oturmuş, keyif çatıyorsunuz. Doğrusu imrendim: Pek mes'ut, pek rahat görünüyordunuz..

Burhan Belge içini çekti:

— Evet, dedi. Öyleydik!

Masal

Ethem İzzet Benice'nin kızı annesine dert yanıyordu:

— Anneciğim, diyordu. Babam eskiden bana ne güzel masallar anlatırdı. Beni kucağına alır: «Evvel zaman içinde..» diye söze başlar, uzun uzun konuşurdu.

Annesi, çocuğunun saçlarını okşadı:

— Şimdi de, dedi. Bana masal anlatıyor amma, senin masallarına başladığı gibi söze başlamıyor. Bana: «Gazetem de hiç satılmıyor, halimiz ne olacak?» diye söze başlıyor!

Yeni ay isimleri

Ankaradan bildiriliyor:

Dil kurumu dün toplanarak ay isimlerini tekrar değiştirmeyi kararlaştırmış ve yeni isimleri şu şekilde saptamıştır:

Karım (Kânunu sani), Buzum (Şubat), Şözüm (Mart), Yağım (Nisan), Isım (Mayıs), Sıcım (Haziran), Yanım (Temmuz), Boğum (Ağustos), Üzüm (Eylûl), Bozum (Teşrinievvel), Kasım (kasıp kavurmaktan: Teşrinisani), Soğum (Kânunuevvel).

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

BAHAR SAYIMIZ

MİZAH Mayısın ilk günü, Bahar Bayramı için bir fevkalâde sayı hazırlıyor. Bahar Bayramının güzel kokulu, bin bir renkli çiçekleri arasına nadide bir buket gibi karışacak olan mecmuamız sevgili okuyucularımızın daima artan büyük teveccühlerine naçiz bir mukabele olarak fazla fedakârlıklarla memleketin en çok sevilen kalemlerini ve fırçalarını bir araya toplamıştır.

Türk mizah sanatının yegâne örneği olan mecmuamızın bundan evvel çıkarttığı fevkalâde sayılar gibi Bahar sayımızın da okuyucularımız tarafından kapışılacağı muhakkaktır.

Çok renkli tablolar, Bahara ait nefis karikatürler ve yazılarla bir albüm nefasetinde çıkacaktır.

Ayrıca, ummadığımız sürprizlerle karşılaşacak, kalem ve fırçanın nelere kadir olduğunu görecek, hiç şüphesiz bu sayımızla bizi biraz daha tekamül ettiğimiz için tebrik edeceksiniz.

MİZAH

Türk edebiyatında, neşesi ve tenkidiyle yer tutmak için elinden gelen her şeyi yapacak ve bu fevkalâde sayısiyle yeni bir devreye girmiş olacaktır.

Taşra bayilerimizin daha evvelden fazla siparişlerini bildirmelerini rica ederiz.

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyzenin Evinde Bahar Temizliği:

Tombul Teyze — Tekel'in yeni çıkardığı (Yoket) bütün sinekleri öldürüyormuş..

Sıska Dayı — Aman karıcığım, dur ben kaçayım da öyle sık!

T. T POSTASI

Yurdun dört tarafındaki sevgili okuyucularımdan beni davet eden mektuplar hattâ telgraflar almaktayım. Vesaitin az bulunduğu bu sıkıntılı günlerde benim oralara gitmem biraz güç olduğundan Hıdırelleze isabet eden fevkalâde Bahar sayımızda ben kendim bir ziyafet hazırlayıp dostlarımı davet etmeği ve hep birlikte neşeli bir gün geçirmemizi münasip gördüm. Rica ederim ahbaplarınıza da haber veriniz Bahar sayımızdaki ziyafete buyursunlar..

TOMBUL TEYZE